

# КО ЈЕ КО

**Јовица Аћин** (1946, Зрењанин), пише песме, кратке приче и есеје, преводи са немачког, француског и енглеског. Објављене књиге: *Унакрсн дивљина ђамћења* (1970), *Изазов херменеутике* (1975), *Паукова политика* (1978), *Шљунак и маховина* (1986), *Поетика расшројства* (1987), *Дује сенке крајских сенки* (1991), *Поетика кривошворења* (1991), *Уништити после моје смрти* (1993), *Гађања по ђелу – о изнансјвима и лојорима* (1993), *Ајокалийса Саг – нацрти о Божансјвеном маркизу* (1995), *Лейширов сановник* (1996), *Неземаљске ђојаве* (1999), *Љуба Појовић – одисеја једне сенке* (2000), *Лебдећи објекти* (2002), *Ко хоће да воли, мора да умре* (2002), *Мали еројски речник срјској језика* (2003), *Сеништа и друји раскази* (на македонском, 2005), *Дневник изјанане душе* (2005), *Дневник о вајини* (2005), *Голи демони / Наје жене* (коаутор-илустратор М. Милетић, 2006), *Прочишано у швојим очима* (2006), *Шејња по крову: Сабрани цршежи Франца Кафке* (2007), *Голи ђријоведач: О свим сјварима изјубљеним и нађеним* (2008), *Ушће океана* (2011), *Јеванђеље по мајарцу и друје ђриче о сјшним свејим шренуцима* (2013), *Кроз блашю и осјала умишљања* (2017), *Сродници* (2017), *Украдени роман* (2018), *Сродници* (2018), *Пилош шрамваја* (2019), *Мали еројски речник срјској језика – са Лебдећим објектима и Дневником изјанане душе* (2019), *Полазећи од краја свејта* (2020), *Дозвола за бицикл* (2021), *Бања и друје ђоследње ђриче* (2021), *Све збој ваздуха – око ђријоведања* (2021), *Писани ђушјеви – ђриче изабране из Океана* (2022), *Хогочашће у Согому* (2022), *Докшор ђријоведања – Кафка* (2022), *Сновјења и ојсене – изабране ђриче у кључу фаншасјике* (2023), *Залудно мишљење – у*

*аушюоешичким кайљицама на челу* (2024), *Шибане* (2024) и *Кошао* (2024). Живи у Београду.

**Драган Бабић** (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домети* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерашив новума: Први свејски раш у срјској и анилоамеричкој међурашню ђрози* (2021), приредио књигу *Проза о ђрози: фрајменшю о крајској ђричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сиђушне ђриче: срјска микро-ђрича* (2021) и панораму *Последња Ашари ђенерацја: ђанорама новосадских ђрозаисшја ђенерацје осамдесетшх* (2021). Живи у Новом Саду.

**Јари Бернаскони** (Yari Bernasconi; 1982, Лугано, Швајцарска), на Универзитету у Фрајбургу завршио је италијанску књижевност и романску филологију, докторирао с тезом о Ђорђу Орелију. Објавио плакете *Писмо из Дејева* (2009) и *С колебљивој месшја* (2013), потом збирке *Нови дани ђрашине* (Casagrande, Белинцона, 2015) и *Празна куђа* (Marcos у Marcos, Милано, 2021). Заступљен у *Ишалијанским свескама савремене ђоезије* (бр. XI, 2012). На француском: *Nouveaux jours de roussière* (Éditions d'en bas, Лозана, 2018). Аутор је и кратких проза. Живи у Хинтеркапелену поред Берна.

**Бранкица Бранков** (Нови Сад), дипломирала Француски језик и књижевност, потом магистрирала француску књижевност на

Сорбони (Парис III), живела у Паризу око пет година. Била је активна на пољу извођачких уметности, радила и у медијима. Поставила је на сцену своје фетиш дело *Срећни дани* од Бекета са слепим и слабо-видим особама. Од 2010 бави се подучавањем француског језика и превођењем (усменим и писменим) као фриленсер и сертификовани је испитивач при полагању француског језика за међународне дипломе DELF и DALF за све нивое. Од 2023. предаје француски језик на Факултету за правне и пословне студије „Др Лазар Вркатић” (FLV).

**Жужана Газе** (Zsuzsana Gahse; 1946, Будимпешта, Мађарска), ауторка и преводитељка (Иштван Ерши, Петер Естерхази, Петер Надаш, Миклош Месел). Новије песничке збирке: *Donauiwürfel* (2010; *Дунавске коцке*, Агора, Зрењанин / Нови Сад, 2017), *Siebenundsiebzig Geschwister* (2017), као и збирке кратке прозе *Südsudelbuch* (2012), *Die Erbschaft* (2013), *JAN, JANKA, SARA und ich* (2015), *Schon bald* (2019) и *Bergisch teils farblos* (2021). Године 2017. добила је награду *Italo-Svevo-Preis*, а 2019. *Schweizer Grand Prix Literatur*. Живи у Милхајму у кантону Тургау у Швајцарској.

**Изабел Грел** (Isabelle Grell; 1969, Амијен, Француска), француска и немачка књижевна теоретичарка, професорка и критичарка, специјализована за проучавање аутофикције и аутобиографског писања. Докторирала је 2001. године на Универзитету Гренобл 3, са тезом о стварању ликова у циклусу романа *Пушеви слободe* Жан-Пола Сартра. Професорка је немачке књижевности и истраживачица у Институту за текстове и модерне рукописе (ITEM) при *École Normale Supérieure* у Паризу, где од 2003. године води истраживачку групу „Генезе аутофикција”. Такође је главна уредница међународног часописа *Auto/Fiction*, посвећеног проучавању аутобиографије, фикције и аутофикције. Њена књига *L'Autofiction* представља једно од кључних дела у теоријском

дефинисању и анализи аутофикције као жанра који преиспитује границе између фикције и аутобиографије. Такође је приређивачица и коауторка више зборника и научних радова, између осталих: *Autofiction(s)* (2010), *Lisières de l'autofiction* (2016), и *Penser l'autofiction: Perspectives comparatistes* (2014).

**Серж Дубровски** (Serge Doubrovsky; 1928, Париз – 2011, Париз, Француска), француски писац, књижевни теоретичар и професор, Потиче из јеврејске породице руског порекла која је емигрирала у Француску након Октобарске револуције. Студирао је на престижној *École normale supérieure*, где је и докторирао књижевност. Предавао је француску књижевност на бројним универзитетима у САД, укључујући Њујоршки универзитет (NYU), Харвард и Универзитет Колумбија. Најпознатији је по томе што је увео термин аутофикција (*autofiction*) 1977. године, када је објавио роман *Син*, у коме спаја аутобиографију и фикцију. Најзначајнија дела: *Fils* (1977), *Le Livre brisé* (1989), *L'Après-vivre* (1994), *Un amour de soi* (1982), *Laissé pour conte* (1989), *Le Monstre* (1992), *Le Jour S* (1997), *L'homme de passage* (2011). Сматра се једним од кључних теоретичара савремене аутобиографске прозе у Француској и пиониром аутопоетских форми које спајају живот и литературу.

**Владислава Гордић Петковић** (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја”. У највише академско звање,

звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барџис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса џишине: џоеџика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – џоеџика крајџке џриче* (2000) *Коресџонденџија – џокови и ликови џосџмодерне џрозе* (2000), *Вирџуелна књижевностџ* (2004), *Књижевностџ и свакодневница* (2007), *Вирџуелна књижевностџ II* (2007), *На женском конџинентџу* (2007) *Форматџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010), *Увод у родне џеорије* (уџбеник, џруџа ауџора) (2011). Живи у Новом Саду.

**Филип Гаспарини** (Philippe Gasparini; 1953, Брон, Француска), француски књижевни теоретичар и есејиста, специјализован за проучавање аутобиографије и аутофикције у књижевности. Докторирао је из опште и компаративне књижевности на Универзитету Париз 12, где је 2001. године одбранио докторску дисертацију под насловом *Est-il je ? Roman autobiographique, autofiction*: Један је од водећих француских стручњака за писање о себи, посебно у контексту односа између фикције и аутобиографије. Његова истраживања фокусирана су на анализу хибридних жанрова који комбинују елементе фикције и аутобиографије, као што је аутофикција. Најважнија дела: *Est-il je? Roman autobiographique et autofiction* (2004), *Autofiction – une aventure du langage* (2008), *La Tentation autobiographique. De l'Antiquité à la Renaissance* (2013), *Poétiques du je. Du roman autobiographique à l'autofiction* (2016).

**Изабел Грел** (Isabelle Grell; 1969, Амијен, Француска), француска и немачка књижевна теоретичарка, професорка и критичарка, специјализована за проучавање аутофикције и аутобиографског писања. Докторирала је 2001. године на Универзитету Гренобл 3, са тезом о стварању ликова у циклусу романа *Пуџеви слободџе* Жан-Пола Сартра. Професорка је немачке књижевности и истраживачица у Институту за текстове и модерне

рукописе (ITEM) при *École Normale Supérieure* у Паризу, где од 2003. године води истраживачку групу „Генезе аутофикција”. Такође је главна уредница међународног часописа *Auto/Fiction*, посвећеног проучавању аутобиографије, фикције и аутофикције. Њена књига *L'Autofiction* представља једно од кључних дела у теоријском дефинисању и анализи аутофикције као жанра који преиспитује границе између фикције и аутобиографије. Такође је приређивачица и ко-ауторка више зборника и научних радова, између осталих: *Autofiction(s)* (2010), *Lisières de l'autofiction* (2016), и *Penser l'autofiction: Perspectives comparatistes* (2014).

**Пол де Ман** (Paul de Man; 1919, Антверпен, Белгија – 1983, Њу Хејвен, САД), белгијско-амерички теоретичар књижевности и један од кључних представника деконструкције. Предавао је на америчким универзитетима, укључујући Корнел, Џон Хопкинс и Јејл, где је постао једна од централних фигура тзв. Јејловске школе заједно с Жаком Деридом, Џефријем Хартманом и Џ. Хилисом Милером. Његов рад се фокусирао на реторику, читање и интерпретацију књижевних текстова, често проблематизујући стабилност значења. Неке од његових значајнијих књига: *Blindness and Insight: Essays in the Rhetoric of Contemporary Criticism* (1971), *Allegories of Reading: Figural Language in Rousseau, Nietzsche, Rilke, and Proust* (1979), *The Rhetoric of Romanticism* (1984) и *Resistance to Theory* (1986). Након његове смрти, откривени су његови ранији колаборационистички новински чланци из времена нацистичке окупације Белгије, што је изазвало велику академску полемику.

**Жаклина Дувњак Радић** (1975, Нови Сад), докторка књижевних наука, дипломирала је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду, где је завршила и магистарске. Уредница је часописа за савремену културу Војводине *Нова мисао*, који објављује Културни центар Војводине „Милош Црњански”. Бави се

теоријом и историјом књижевности, пише есеје, студије и књижевну критику. Радове објављује у периодици и научним зборницима. Објављене књиге: *Аутобиографија, фикција и ја* (2011), *Естетика њујорске рејоршаже* (2021), као и *Encyclopedia Dositheana* (2021), у чијој изради је учествовала као једна од ауторки и чланица редакционог одбора.

**Дубравка Ђурић** (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметности, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дијего, у Љубљани и Копру. Приредила и превела низ теоријских темата у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа *Pro-Femina*. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажинову школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, љупкога жене* (1989), *Књижа бројева* (1994), *Клојке* (1995), *All-Over: изабране и нове ђесме са есејима који огређују фазу моје ђезије од 1996–2004* (2004), *Ка ђолиђици наге (након рађа)* (2015), *Размицање оквира / Коса црђа / Конђекђа* (2020). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, ђезија, ђосђмодернизам* (2001), *Говор групе* (2006), *Поезија ђеорија род: модерне и ђосђмодерне америчке ђесникиње* (2009), *Полиђика ђезије: ђранзиђија и ђеснички екђерименђ* (2010), *Дискурси ђођуларне кулђуре* (2011) и *Глобализађијске изведбе: књижевност, медији, театар* (2016). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-*

*Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

**Кристијан Екер** (*Christian Eccher*; 1977, Базел, Швајцарска), мастерирао је и докторирао филологију, лингвистику и књижевност на Универзитету у Риму. Објавио је књиге *Вешар са којна* (2015), *Пешчана ђраница – ни Зајадни Иђток* (2018), *Пина Бауш и њен Танђђеађар – иђђорија и сусређи* (2020) и *Kárhozat: ђеођоеђичне рејорђаже са ђранице рађа – Украјина, Молдавија, Придњесђровље, Белорусија, Јерменија, Косово и Међохија, Мађарска* (2024). Ради као доцент за италијански језик и културу на Филозофском факултету у Новом Саду.

**Аријадна Ефрон** (*Ариадна Сереевна Эфрон*; 1912, Москва – 1975, Таруса, Русија), кћи Марине Цветајеве и Сергеја Ефрона. Још у детињству искусила је све недаће постреволуционарног живота. Године 1920. њена млађа сестра Ирина умрла је од глади у сиротишту, а и сама Аља (како су је звали рођаци) такође је била у критичном стању. Године 1921. с мајком је морала у изгнанство. Живеле су у Чехословачкој, потом у Француској. Ту је завршила школу примењених уметности *Art Publicite* у Паризу (дизајн књига, гравира, литографија) и у *Ecole du Louvre* – историју лепих уметности. У СССР се вратила у марту 1937. године. Радила је у редакцији часописа *Ревју де Моску*. Године 1939. ухапсио ју је НКВД. Уследио је злогласни затвор Лубјанка, ислеђивање, оптужница за шпијунажу и осам година казнено-поправног логора, уз принудни рад. Године 1947, по изласку на слободу, ради као наставница графике у Уметничкој школи у Рјазању. Ту је почетком 1949. године поново хапсе и, као раније осуђивану, шаљу у доживотно изгнанство. Сprovedена је у Турухански округ Краснојарског краја. Године 1955. ослобођена је због недостатка доказа о кривици. Вратила се у Москву и до краја живота радила на архиви своје мајке, састављала збирке радова и покушавала да их објави. Умрла је 26. јула 1975. године. Иза себе је оставила прозна дела,

мемоаре, поетске преводе, сопствене песме, као и цртеже.

**Александра Жежељ** (1977, Београд), завршила је основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Чланица је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовога друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Добила је звање научног сарадника у области језик и књижевност – наука о књижевности (2021). Објављује у националним и међународним научним зборницима и научној периодици. Самостални истраживач. Ауторка је следећих књига: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј у пог: писац у мрежи теорије* (2018), *Песник и један читалац: ојледи о поезији и прози Драгана Лакићевића* (2020), *Збирка лейтирова: ојледи о анілоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревић у дигалоу* (2022). Живи у Београду.

**Момчило Жунић** (1985, Београд), пише и објављује књижевну критику. Завршио је Филолошки факултет у Београду, на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу. Мастер студије завршио на истом факултету на смеру Српска књижевност. Заинтересован је за разноврсне облике књижевно-критичких активности. Приказе објављивао на порталу *Proletter*, новосадским *Пољима*, booktube каналу *Bookvalisti*. У сарадњи са Иваном Исаиловићем и Милошем Живковићем на поменутом каналу приређивао је разноврсне књижевне влог-темате. На платформи *Goodreads* поставио преко две стотине краћих приказа дела из домаће и стране продукције. Живи и ради у Лазаревцу.

**Дејан Илић** (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фиуре* (1995), *Убоји без шона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански џуш* (2003), *Кварш* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије беја* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Кашастар* (2013), *Долина Плисшос* (2017) и *Камјерџац* (2021).

Бави се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Меша Селимовић“ и „Милош Н. Ђурић“.

**Бојан Јовановић** (1950, Ниш), антрополог, књижевник и синеаиста. У родном граду је завршио основну школу, гимназију и Технички факултет. На групи за етнологију Филозофског факултета у Београду дипломирао је 1975. године, магистрирао 1981. године са тезом *Улоа и значај анимизма у српској народној религији* и докторирао 1988. године са тезом *Маијуа у обредима ђрелаза у Срба*. У статусу слободног уметника – књижевника био је до 1984. године када се запослио на месту уредника научног програма Дома културе Студентски град у Новом Београду где је радио до преласка у Балканолошки институт САНУ 1993. године, где је 2001. године добио звање научног саветника. Ту је био ангажован на пројектима *Народна култура Срба у словенско – балканском контексту* и *Српска народна култура између Исшока и Зайага*. Главне теме Јовановићевог научног интересовања су: традиционална духовна култура Срба и балканских Словена, паганско наслеђе, магијска пракса, представе о смрти, етнопсихологија, теорија обреда, урбана антропологија, антрополошко проучавање зла, истраживање снова и превредновање досадашњег етнологског и антрополошког наслеђа. Резултати његових истраживања уграђени су у приступе савремених научних проучавања. Осим научне, Јовановић се бави и књижевном и филмском активношћу, објавивши дванаест збирки поезије и снимивши преко четрдесет алтернативних филмова.

**Ивана Максић** (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој ђројајандни филм* (2018), као и књигу кратке прозе *Вејавица: маршал гејресција* (2023). Поезија јој је засту-



пљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије РЕЗ (2016), те новина МАМАЦ (од 2015). *Кћери, зар не видиш да јорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трѝни се! Поезија!* 2020).

**Љиљана Малетин Војводић** (Нови Сад), завршила студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Чланица је Српског књижевног друштва и Друштва књижевника Војводине. Ауторка је романа, културолошких студија, књига о уметности, књига уметника (*Како разумети савремену уметност*, *Скрик*, *Они који једу сирово месо*, *„Поси Нора” арш(иси)*, *Како разумети нову уметничку праксу* и др.). Излагала је у Србији и иностранству, а текстови су јој објављивани у домаћим и страним антологијама, у домаћим часописима, дневној штампи и онлајн. Боравила је у резиденцијалним и истраживачким пројектима у Норвешкој, Финској, Шведској, Јапану, Француској, Португалији, Шпанији, Русији, Естонији, Латвији, на Исланду, Гренланду, Свалбарду, и др. Коуредница *Evrovizion. Crossing Novi Sad* магазина (ifa, Штутгарт), главна и одговорна уредница портала за уметност *Арш бокс*. Награђивана је за свој књижевни рад: Награде „Улазница”, „Андра Гавриловић” и „Милутин Ускоковић”, као и иностраним грантовима и стипендијама (НОРПА, MQ – Беч, Амбасада Норвешке у Београду, Министарство иностраних послова Финске, Министарство иностраних послова Аустрије, ЕУ Јапан Фест – Токио, Нови Сад ЕПК 2022, Музеј Упернавик, Гренланд, и др.).

**Радојица Нешовић**, један од истакнутијих српских преводилаца руске књижевности, посебно поезије. Објавио је препеве Пушкина, Блока, Пастернака, Јесењина, Мајаковског, Мандељштама, Цветајеве, Бродског, као и многих других значајнијих руских песника. Приредио је антологију руског песništва *Од Пушкина до Бродског* (2015) која

садржи стихове више од 145 песника и део је необјављене обимне антологије од преко хиљаду песама.

**Гордана Олујић Ђошић**, дипломирала је на Одсеку текстила Факултета примењених уметности у Београду (1985). Живи и ради у Торонту и Београду од 1988. године. Боравила је у Текстилном студију у оквиру Харборфронт центра у Торонту (1989–1992) као уметница резиденткиња и по позиву (1994–1995). Била је чланица Комитета савремене галерије у Музеју текстила у Торонту (1992–1994), као и инструкторка за сито штампу за *Toronto Board of Education* (1993–1994). Ангажована је за предавања у Торонту (у оквиру *CyberArts* програма, *Don Mills Collegiate* и за *Ontario College of Art – OCAD*) и Београду (у оквиру самосталне изложбе у Заводу за проучавање културног развитка – ЗАПРОКУЛ, као и на Факултету примењених уметности – ФПУ, Катедра текстила). Једна је од представница Србије на 12. Међународном тријеналу текстила у Лођу, у Пољској (2007) у селекцији професорке Јадранке Симоновић. Дугогодишња је учесница у међународном уметничком пројекту Пергамент Србија, ауторке Лепе Милошевић Сибиновић. Добитница је награда и финансијске подршке у Канади за пројекте и излагање. Радови јој се налазе у колекцијама галерија, институција и музеја у Канади (*Cambridge Galleries*, Cambridge), у Србији (Галерија Хаос, Београд; Колонија Милешево, Културни центар Пријепоље; Атеље 61, Нови Сад; Културни центар Нови Пазар; Културни центар Градац, Рашка), у Републици Српској (Музеј Козаре, Приједор) и у Пољској (Музеј текстила, Лођ). Самостално излаже (од 1986) у Канади и Србији и учествује на групним изложбама у низу земаља (Србија, Канада, БиХ – Република Српска, Бугарска, Црна Гора, Француска, Грчка, Литванија, Мађарска, Мексико, Пољска, Северна Македонија, САД).

**Драган Проле** (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савремене

ном филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији” одбранио је 2006. године. Објављене књиге: *Хусерлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и њовест* – *Хајдегер и Хегел* (2007), *Сћраност* бића – *ѝрилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманост* сћраног човека (2011), *Унутрашње иност* сћранство – *филозофска рефлексја романѝизма* (2013), *Традицја наст*аве филозофије (2014), *Појаве одсућно* – *ѝрилози савременој есћешѝици* (2016), *Једнакост неједнако* – *феноменологија и ране авангарде* (2018), *Ничеови шрубадури* (2021), *Седам смрћних грехова – оиледи из ућоредне феноменологије* (2022) и *Пећински заокреш* (2024). Добитник је Награде „Никола Милошевић” Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика. Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

**Иван Радосављевић** (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе”. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене срћске ѝрозе* (1999). Живи у Београду.

**Бојан Савић Остојић** (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности двадесетог века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аѝон*. Аутор књига поезије: *Сћварање исћине* (2003), *Тројуће* (2010), *Сћереорама* (2013), *Јерешѝчки даћив* (2014), *Прскалица* (2019),

као и прозних књига *Алеаћориј* (2013), *Погли ѝогли ѝсалми* (2016), *Пункћ* (2017), *Нема оазе: луфћшроман* (2018), *Нишћ*а није ничије (2020), *Варварин у Евройи – швајцарска свеска* (2022) и *Време воде* (2023). Живи у Београду.

**Зорана Симић** (1992, Брус) докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, истраживачица-сарадница у Институту за књижевност и уметност, као и кандидаткиња на мастер програму Политикологија – Студије рода, на Факултету политичких наука УБ (захваљујући Стипендији „Жарана Папић” коју додељује РЖФ). Основне (2015) и мастер студије (2016) завршила је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета УБ. Пише докторску дисертацију радног наслова *Уреднице ѝериодике у Краљевини СХС/Јућославији: биоћрафски, књижевно-исћоријски и шћилолошки асћекћ*. Бави се српском и југословенском књижевношћу, периодиком и културом 20. века, савременим (књижевним) теоријама и историјом феминизма. Објављује књижевнокритичке и есејистичке прилоге у штампи и на веб-порталима. Живи у Београду.

**Јасна Стојановић** (1963, Београд), хиспано-романисткиња, компаратисткиња, професорка универзитета и преводитељка. Магистрирала је на Универзитету у Стразбуру, докторирала на Филолошком факултету у Београду, где предаје на Катедри за иберијске студије. Ауторка је књига *Серванћес у срћској књижевност*и (2005), *Шћанско ѝозоришће барока* (2009), *Како смо чићали Дон Кихота* (2014), *Шћанске шеме и ѝисци у оиледалу срћске књижевност*и (2019), као и великог броја чланака и превода. Преводи прозу и драмске текстове са савременог, класичног шпанског и француског.

**Срђан В. Тешин** (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/Поховани мозак* (драма,

1996), *Светло Тројство Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за џанџомиму* (приче, 1997), *Анџолоџија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друџи наслови* (роман, 2003), *Кроз џусџињу и џрашину* (роман, 2005), *Куварове клешџе и друџе џагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори џори џори* (роман, 2017), *Моје* (роман, 2019), *Лука каже* (књига за децу, 2020), *Мокринске хрониџе* (проза, 2021) и *Црна Анџелиџа и друџе зверске џриче* (приче, 2023). Приредио је неколико антологиџа, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словенаџки, македонски и немаџки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пеџић”, Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године, Награде града Ниша за књижевност за децу и младе „Малени цвет”, као и Награде „Иво Андрић”. Заступљен је у домаћим и иностраним антологиџама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немаџки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словенаџки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

**Мирољуб Тодоровић** (1940, Скопље), оснивач је и теоретичар српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета сигнализам. Дипломирао је на Правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међуреџбличку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. отишао је у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермедијални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологиџама, зборницима, каталозима, листовима, часописима и интернет порталима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је четрнаест самосталних изложби и излагао је на

преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је преко педесет књига поезије и још четрдесетак књига прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов”, „Оскар Давичо”, „Тодор Манојловић”, Вукове награде, Награде Вукове задужбине, Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије и других.

**Верица Триџковић** (1961, Нерав, Македонија), живи у Немачкој од 1999. Пише поезију и кратку прозу и преводи са немаџког. Приредила је, изабрала и превела антологију поезије немаџког говорног подручја *Сам мрмор сам, Немачка лирика 1999–2019* (2021). Најновије самосталне збирке поезије *Локвањ и џелен* (2007), *Als rettete mich das Wort* (2011), *Im Steinwald* (2016) и *umschrift* (2021). Године 2022. награђена стипендијом за превод песничке збирке *münden-entzungen* немаџке ауторке Ање Утлер (увираџи-расџалаџаџи, Културни Центар Новог Сада, Нови Сад, 2023), године 2023. за превод песничке збирке *Rede* немаџке ауторке Керстин Праквус (Говор, Контраст издаваштво, Београд, 2024), а 2024. за превод избора песама немаџке ауторке Елке Ерб *Das ist hier der Fall*.

**Милица Ђуковић** (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

**Алисон Џејмс** (*Alison James*), професорка на Универзитету у Чикагу, где предаје француску књижевност и теорију. Докторирала је на Универзитету Колумбија. Њена истраживања фокусирана су на модерну и савремену



француску књижевност, посебно на експерименталне форме писања, наратологију и односе између текста и медија. Ауторка је књига *Constraining Chance: Georges Perec and the Oulipo* (2009) и *The Documentary Imagina-*

*tion in Twentieth-Century French Literature* (2020), као и бројних научних радова о ауторима као што су Жорж Перек, Рејмон Кено и Ани Ерно.